

La valentia i el coratge d'un líder

Ha passat just una setmana des de les eleccions al Parlament. Just una setmana de constatar que els catalans encara no som capaços de defensar, només com a catalans, un projecte comú. Just una setmana des del dia que hem de començar a reconèixer altra vegada que, també com a catalans, ens han dividit i que quan ens divideixen, hi sortim perdent, sempre. Ens han fet por amb les pensions, ens han fet por amb les injúries, ens han fet por amb els informes policials que no existeixen, ens han fet por amb les majories absolutes, ens han fet por amb les retallades i, entre els uns i els altres, unes pors i d'altres han aconseguit que Catalunya no tingués un govern fort, sòlid i capaç de plantar cara, com mai, a l'estat espanyol en defensa d'una vegada per totes de la nostra llibertat i independència.

Feia anys que Catalunya no tenia un líder com el president Mas. Feia anys que el nostre país no tenia un líder amb tanta valentia, tant coratge i a la vegada amb tan poca por. Valentia i coratge per emprendre el procés d'escissió amb Espanya i totes les conseqüències que d'aquí en poden derivar: injúries i calúmnies a la pròpia persona. Sense pietat. Valentia i coratge per defensar l'honorabilitat de Catalunya. Valentia i coratge per portar davant de qualsevol tribunal la situació d'injustícia que estem vivint. Valentia i coratge per a internacionalitzar el problema. Valentia i coratge per a demanar al poble de Catalunya només una cosa: una majoria prou sòlida. El president va escoltar el que el poble català li demanava, i el poble català el va deixar gairebé sol en la defensa de l'interès comú. Alguns catalans, fa una setmana que van preferir centrar la mirada en diferents projectes i il·lusions, totes respectables, però que ara ens han tret, altra vegada, molta de la força que els darrers mesos havíem aconseguit envers Espanya.

Aquesta majoria anava molt més enllà del resultat electoral d'un partit, anava a enfortir el nostre país. Calia demostrar al món sencer que el líder que havia iniciat el procés i que estava observat des de totes les òptiques externes tenia el suport que necessitava, i la més àmplia legitimitat del seu poble per fer el que ell mateix l'hi havia demanat moltes vegades i feia només dos mesos que l'hi havia reiterat de manera molt majoritària. Davant d'això, el pretext que una majoria absoluta no és bona, no hi cap. Havíem d'haver estat, tots plegats, prou intel·ligents per a veure-ho. El pretext de les "retallades" tampoc. Tots sabem que qui governi haurà de fer "retallades", i això no agrada a ningú. Ningú vol fer-se impopular, o és que potser ara hi ha cua, després de les eleccions, per prendre part en el govern de la Generalitat? Segurament qui ara guanya vots amb la demagògia d'evitar les retallades, ho diu amb la boca plena des de la seguretat que mai li tocarà a ell treure les castanyes del foc, però entretant, com altres, amb altres propostes somiatruïtes, fan perdre de vista a uns quants que ara ens hi juguem el futur del nostre país.

Tornem-hi: primer cal tenir les claus del pis, abans de decidir de quin color el pintarem i on posarem els mobles. Hem posat el carro davant dels bous.

Tots sabem agafar el tren quan passa. No en passaran gaires més. Avui per avui, tenim el millor - per no dir l'únic- maquinista que, a més de saber on va, sap com arribar-hi. Pensem-hi, per a nosaltres va el pollastre!